

ПОДЪ ЮЛСКОТО СЛЪНЦЕ

Когато се пробудихъ, юлско слънце
презъ китната лоза блестѣше пакъ;
и бѣли гължби презъ свѣтълъ сънь се
въртѣха горе като топки снѣгъ.

Нощесъ като че ли съ сѣкира нѣкой
ме бѣше кълцалъ въ кръста; и потъта
ще е избѣлила пакъ като съ млѣко
челото, свѣтнало отъ чистота,

Съ вода се понапискахъ и избързахъ,
та казахъ на събранитѣ мжже —
женитѣ сготвиха и хлѣба свързватъ —
но никой не отвърна нито съ жестъ.

Мжжетѣ ядоха, а трактористътъ
се бавѣше, и за това единъ
обиденъ гласъ просъска, да очистятъ
храната и на тоя господинъ.